

[Erik Eriksen.]

over os, der har Ansvaret for den Position, vi har indtaget paa dette Omraade.

Jeg skal ingenlunde frakende det en væsentlig Betydning, hvis Sydslesvigsk Forening faar sine naturlige politiske Rettigheder, men Sagen er jo den, at det klarer langtfra de uhyre alvorlige Vanskeligheder, der opstaaer, naar en vesttysk Stat begynder at tone frem, for ikke at tale om den Dag, den er en Kendsgerning. Hvis vi derfor ikke opnaar, hvad vi har bedt om med Hensyn til Adskillelsen og Flygtningene, saa skal der ikke megen Fantasi til at se, hvad der vil ske, hvilken Modstand Sydslesvigerne vil møde, og hvilken Trusel ogsaa dette vil blive for Danmark. Jeg kan ikke vide noget om, hvorvidt Tidspunktet for en ny Form for Henvendelse er gunstigt i Dag, men jeg kan i hvert Fald se, at det maa være yderste Frist, og derfor har jeg igen villet understrege — det er det sidste, jeg har at sige om dette Punkt —, at naar det ikke har været muligt for os at faa Regeringen til at gøre noget mere positivt, naar det ikke har været muligt at faa den ind i Overvejelser af nye Baner, saa maa det, som jeg sagde i Gaar, være Regeringen, der helt og fuldt og alene tager Ansvaret for den fremtidige Udvikling.

Det er blevet fremført fra forskellige Sider, ogsaa af det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, at det vigtigste var, at vi ikke lagde Hindringer i Vejen for det folkelige og kulturelle Arbejde Syd for Grænsen. Det ærede Medlem nævnte, at vi skulde støtte det i den Udstrækning, det var gøreligt, og derom er vel alle enige. Hvis jeg husker rigtigt, har den højtærede Statsminister jo ogsaa brugt den Vending, at her skulde vi hjælpe af al vor Evne. Men jeg vil altsaa gerne paa denne Foranledning spørge, hvorledes det forholder sig med Budgettet til Afholdelse af Udgifterne for Sydslesvignernes Ophold paa danske Skoler. Jeg anser dette for at være noget overordentlig væsentligt. Jeg har ikke Lejlighed til paa første Haand at følge med i, hvad der sker, men det er sagt mig, at Budgettet er blevet mindre, til Trods for at Sydslesvigerne selv har vist deres gode Vilje ved, at Befolkningen dernede siden Kapitulationen og til Dato har indbetalt endogsaa betydelige Markbeløb til Skolefondskassen. Det er sagt mig — og nu spørger jeg altsaa, om det er rigtigt —, at det nedskaaede Budget medfører, at man f. Eks. i Aar kun har Midler til at sende 30 Sydslesvigerne til Uddannelse paa danske Seminarier mod de normale ca. 50. Hvis det er rigtigt, altsaa at denne Formindskelse har fundet Sted, saa er det i

hvert Fald ikke rigtigt, at vi yder Hjælp, saa langt vor Evne rækker. Derfor spørger jeg, om det er rigtigt, for det skulde nødigt kunne siges om os, at vi skræmmer Hjælpen ned, naar der fra den danske Rigsdags Talerstol ved enhver Lejlighed lyder Ord om, at paa disse kulturelle og folkelige Omraader skal ingen komme og mistvivle om vor Vilje til at hjælpe. Derfor er det, jeg spørger, om det er rigtigt, at denne Nedskæring har fundet Sted.

Maa jeg saa om den økonomiske Politik sige, at Statsministerens Svar jo var af en Beskaffenhed, saa det egentlig er meget vanskeligt at replicere til Ministeren. Statsministeren nævnte i sin Tale Balanceplanen og sagde, at vi havde nok nogle betydelige Varelagre, men Stigningen havde jo ikke helt været saa stor i 1947 som i 1946. Naturligvis erkendte han, at der var en væsentlig Stigning i Lagrene i Tiden, der var gaaet forud for Regeringens Tiltræden — og det vilde vel heller ikke bekomme Ministeren saa godt, hvis han begyndte at benægte det, for det staaer i hans egen Balanceplan —, men Ministeren sagde, at der vilde ikke være nogen Nedgang i Importens Værdi, derimod maaske nok i Beholdningerne. Nu kan man naturligvis sige, at det er ejendommeligt at svare i Værdi, naar man spørger i Beholdninger, men det skal jeg lade ligge. Det, jeg pegede paa, var disse konkrete Ting som Kul, Jern og Staal, Foderkager og Korn, og her er det saadan, at baade i Mængde og Værdi — ja, ikke i Værdi for Foderkagernes Vedkommende, men for Kornets — finder der en betydelig Nedskæring Sted. Derfor var det, jeg i Gaar spurgte Regeringen, hvor jeg i Balanceplanen kunde finde noget, som betød, at Regeringen virkelig — i Modsætning til den tidligere Regering — havde gjort alt for at skabe Muligheder for en Produktion, der var formueskabende. Det har jeg ikke faaet Svar paa, og jeg faar det formentlig heller ikke.

Jeg skal ikke komme ind paa at læse op, hvor meget Værdien er mindre for de Varer, jeg her nævner, men det er som sagt betydelige Beløb. Jeg kan f. Eks. bare nævne, at den Import, der bliver af fast udenlandsk Brændsel, er paa ca. 3,2 Mill. t, medens Forbruget i 1947 androg 3,7 Mill. t, det vil sige, man importerer ikke engang den Mængde, vi forbrugte i 1947. Derfor siger jeg, at disse Tal er overordentlig interessante, og jeg er i Besiddelse af saa megen Fantasi, at jeg ved, hvad der vilde være blevet sagt om os, hvis vi var kommet med noget saadant.

Under sin Omtale af det kommunistiske